

Γέννημα καί Θρέμμα Ρωμηοί

Ὡς ἑλληνορθόδοξοι ἔχουμε μιά ιδιαίτερη παράδοση καί ἕναν ιδιαίτερο πολιτισμό, πού σαφῶς διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὸν λεγόμενο φράγκικο πολιτισμό. Ἡ Ρωμηοσύνη καί ἡ Φραγκοσύνη ἀσφαλῶς εἶναι δύο διαφορετικά χριστιανικά, πολιτιστικά μεγέθη. Πρόκειται σαφῶς γιὰ δύο διαφορετικούς κόσμους, οἱ ὁποῖοι δέν ταυτίζονται μεταξὺ τους.

Ἐμεῖς οἱ Ρωμηοί εἴμαστε Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ Εὐρωπαῖοι πρὸ τοῦ Καρλομάγνου, γιατί μέ αὐτόν διαφοροποιεῖται ἡ πολιτιστική καί χριστιανική ἀτμόσφαιρα τῆς Εὐρώπης. Μετά τὴν κυριαρχία τοῦ Καρλομάγνου, καί τὴν ἐπιβολή ἑνός ἄλλου τρόπου ζωῆς δέν εἴμαστε Εὐρωπαῖοι. Αὐτό εἶναι σημαντικό σημεῖο πού πρέπει ιδιαίτέρως νά τονίζεται.

Ἀνατολή καί Δύση στὴν Ἐνωμένη Εὐρώπη

* * *

Σήμερα θεωρεῖται ὅτι τὰ δυτικά Κράτη εἶναι πολιτισμένα, φωτισμένα, γιατί στὸν χῶρο αὐτόν καλλιεργήθηκε ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία. Κανείς δέν μπορεῖ νά τό ἀμφισβητήσει αὐτό, ἀλλὰ ὅμως τό πρόβλημα παραμένει, κατὰ πόσον ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία συνιστοῦν ἕναν ὀλοκληρωμένο πολιτισμό. Ὅταν καλλιεργοῦνται μερικά ἐξωτερικά γνωρίσματα πού στηρίζονται ἀπλῶς καί μόνον στὴν λογική καί παραθεωροῦνται ἄλλες πλευρές τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, αὐτό δέν λέγεται πολιτισμός...

... ὅταν ὁ ἑλληνισμός ἀποξενωθῆ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση, ὅταν παύση νά εἶναι Ρωμηοσύνη, τότε εἶναι ὀπισθοδρομικός καί ἀνίσχυρος νά λύση τὰ ὑπαρξιακά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ συνέπεια, ὁ σύγχρονος Εὐρωπαῖος εἶναι πνευματικά

καί ύπαρξιακά άνάπηρος. Έχει άναπτυγμένη έπιστημονική σκέψη, διακρίνεται γιά τήν τεχνική ύποδομή, έχει κανόνες συμπεριφοράς καί καλής άγωγής, αλλά δέν μπορεί νά λύση τά όντολογικά καί ύπαρξιακά του προβλήματα. Ό σύγχρονος δυτικός πολιτισμός είναι μονοδιάστατος. Γι' αυτό καί μπορούμε νά πούμε ότι στην Δύση επικρατεί ένας ιδιότυπος νεοβαρβαρισμός.

Η Δύση σήμερα έχει ανάγκη τής Ρωμαίικης παραδόσεως, πού λύει όλα τά προβλήματα του άνθρώπου. Στο σημείο αυτό βλέπουμε καί τήν μεγάλη προσφορά τής Όρθοδοξίας στην Εύρωπαϊκή Ένωση. Δέν πρέπει νά πηγαίνουμε στην Εύρώπη ως φτωχοσυγγενείς καί κομπλεξικοί, αλλά ως πνευματικά άρχοντες, άφου διαθέτουμε τήν πνευματική άρχοντία τής άνθρωπότητος, όλα τά καλύτερα στοιχεΐα του γνησίου άνθρωπισμού.

Ό έκβαρβαρισμός τής Δύσεως

* * *

Ό Παπισμός, διά τής Ουνίας, προσπάθησε νά διαλύση τήν Όρθοδοξία καί γενικά τήν Ρωμηοσύνη, άφου ή Ουνία είναι στην πραγματικότητα ό δούρειος ίππος του Παπισμού. Πρέπει νά τονισθῆ ότι ή ύπαρξη τής Ουνίας είναι δόγμα του Παπισμού, των Φράγκων, γιά νά ύποτάξη τους Όρθοδόξους, καί νά διαλύση τήν Όρθοδοξία. Έπομένως, άφου είναι δόγμα του Παπισμού, δέν μπορούμε άπλως νά πολεμούμε τήν Ουνία, αλλά πρέπει νά στραφούμε καί προς τον Παπισμό, ό όποιος δημιούργησε αυτόν τον τρόπο προσηλυτισμού των Όρθοδόξων. Επίσης, πρέπει νά ύπογραμμισθῆ ότι ό σύγχρονος Παπισμός δέν είναι ή Παλαιά Ρωμαίικη Έκκλησία, ή παλαιά Ρώμη, αλλά οί αίρετικοί Φράγκοι, πού μισούσαν καί μισούν τήν Όρθοδοξία.

Παπισμός καί Ουνία

* * *

Πράγματι, η Ὁρθοδοξία διαφέρει ριζικά τόσο ἀπό τόν Καπιταλισμό, ὅσο καί ἀπό τόν Σοσιαλισμό, ἀπό ἀπόψεως φιλοσοφίας, δομῆς καί ὀργανώσεως, ἀφοῦ καί τά δύο αὐτά συστήματα εἶναι τέκνα τῆς δυτικῆς μεταφυσικῆς. Ἡ κοινωνική διδασκαλία τοῦ Σοσιαλισμοῦ συγγενεῦει μέ τήν κοινωνική διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλά ὑπάρχουν δύο βασικές διαφορές. Ἡ μία ὅτι ἡ ἐφαρμογή της γίνεται μέ ἐπαναστάσεις καί νόμους καί ὄχι μέ ἐλευθερία καί ἀγάπη, καί ἡ ἄλλη ὅτι ὁ Σοσιαλισμός στίς περισσότερες ἐκφράσεις του συνδέεται μέ μιὰ συγκεκριμένη κοσμοθεωρία, ὅποτε εἶναι ἀθεϊστική ἰδεολογία. Ὅπωςδῆποτε ὅμως, ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία συγγενεῦει ἀπό τήν πλευρά τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας μέ τόν σοσιαλισμό βρίσκεται σέ πλήρη διαλεκτική ἀντίθεση μέ τό πνεῦμα τοῦ Καπιταλισμοῦ.

ἌΟ Καπιταλισμός κατὰ τόν Max Weber

* * *

Τό Κράτος μπορεῖ νά ἐξασκή τήν πολιτική πού θέλει, πού νομίζει ὅτι συμφέρει τούς πολίτες του. Ἡ Ὁρθοδοξία ὅμως ἔχει μιὰ ἄλλη ζωή, πού συνδέεται μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο νά ξεπερνᾷ κάθε παροδικότητα καί σχετικότητα, κάθε μερικότητα καί ἀποσπασματικότητα. Ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νά ἀποβλέπη στήν ζωή τῆς Ρωμηοσύνης, πού πραγματικά εἶναι ὑπέρβαση τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν μπορεῖ ποτέ νά περικλεισθῆ σέ ἐθνικιστικά σχήματα, ἀλλά ἔχοντας τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ τήν διαφυλάσσει ἀλώβητη, ἔστω κι' ἄν χρησιμοποιῆ τά ιδιαίτερα σχήματα, τίς παραδόσεις καί τήν γλώσσα κάθε λαοῦ. Μέ αὐτήν τήν ἔννοια κάθε ἄνθρωπος καί λαός μπορεῖ νά διαποτίζεται ἀπό τήν ζωή τῆς Ρωμηοσύνης, ἔστω καί ἄν βρίσκεται στήν Ἀμερική, τήν Ἀσία, τήν Ἀφρική κλπ. Ἄλλωστε ἡ Ρωμηοσύνη, πού εἶναι ἔκφραση τοῦ πνεύμα-

τος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διακρίνεται γιά τήν ἀύθεντική οἰκουμενικότητα, πού εἶναι ἀναίρεση τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ.

Ἕθνος καί ἔθνικισμός

* * *

Ὁ Μουσουλμανισμός ἔχει ἀπήχηση στόν δυτικό κόσμο, ἀκριβῶς γιατί ἐπιδιώκει καί καλλιεργεῖ τήν εὐδαιμονία στόν ὑψιστο βαθμό. Ἄν ἐξετάση κανεῖς προσεκτικά τόν δυτικό ἄνθρωπο θά διαπιστώση ὅτι διακρίνεται ἀπό τήν ἐπιθυμία γιά ἱκανοποίηση ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν τόσο τῶν σωματικῶν ὅσο καί τῶν ψυχικῶν. Ἡ καπιταλιστική ἄποψη τῆς ζωῆς ἔχει ὡς σκοπό καί ἐπιδίωξη τήν εὐδαιμονία. Δέν μπορεῖ ὁ δυτικός ἄνθρωπος νά χαρῆ τήν ζωή του, ἄν δέν ὑπάρχη αὐτή ἡ ὀλοκληρωτική καί συνεχῆς ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ εὐμάρεια, ἡ καλοπέραση, οἱ σεξουαλικές περιπέτειες, ἡ ἄρνηση τῶν νόμων, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀσκητισμοῦ. Ἡ ὀρθόδοξη ἄσκηση σέ ὅλες τίς λεπτομέρειές της δέν μπορεῖ νά γίνη εὐπρόσδεκτη οὔτε καί κατανοητή ἀπό τόν δυτικό ἄνθρωπο.

Δυτικός Χριστιανισμός καί Ἰσλαμισμός